

Татяна Устинова
СЕДМОТО НЕБЕ

Татяна Устинова
Седьмое небо
© Эксмо-Москва – 2005

© Розалина Евдокимова, превод, 2010 г.
© Художник, Орлин Атанасов, 2011 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2011 г.

ISBN 978-954-398-114-4

Крале на криминалния роман

Татяна Устинова

СЕДМОТО НЕБЕ

Превод от руски
Розалина Евдокимова

Голямата игра започва утре и за нея всичко е готово отдавна: документи, книжа и хора, които трябва да се окажат в точното време на точното място. Всичките детайли, дори и най-дребните, са проверени и съгласувани. Предвидени са и всякакви изненади. Този път всичко трябва да мине без издънки, като по вода. Никой няма да разбере кой е забъркал тази каша, а да се бориш на сляпо, е също толкова глупаво, както и да гасиш горски пожар с бутилка минерална вода.

Утре. Най-послед.

Добре е, когато всичко е като по конец – знае се не само кога и как ще започне *голямата игра*, но и кога и как ще завърши. Във всекидневника беше отбелязана още една дата – двацет и пети декември. Много добра дата. Отлична и избрана не просто ей така, а с точно определена цел.

Новата година ще бъде нова във всяко отношение.

Основните участници в *голямата игра* ще останат завинаги в старата година. За тях двацет и пети декември – идиотски и лигав западен празник, по който напоследък всички се прехласват – няма да свърши никога.

Те ще умрат на Рождество Христово.

Не е ли забавно?

Ето пак!

Някой както винаги е оплескал нещо и пак тя трябва да спасява положението. Какво е виновна, че гениалният кореспондент с многозначителното име Гриша Распутин отново някъде се е запилял, запил или „засмукал“, както е прието да се казва сред наркоманите?... Тя биеше ядно по клавиатурата

и изтерзаният стар компютър започна да стене почти с човешки глас. Той нямаше никаква вина, но в този момент Лидия го ненавиждаше.

– Лидия, какво ти става? – попита кореспондентът от отдел „Култура“ Саша Воронин, промъквайки се край нея. – Да разбиеш компютъра ли се опитваш, или да работиш?

– Работя – процеди, без да го погледне, Лидия. Сашка беше огромен и силен и не можеше да се промъкне през тясното пространство между стола ѝ и стената, но от яд тя не се помръдна и сантиметър, макар да чувстваше как той пъшка, опитвайки се да се промъкне. – И, за Бога, не ми пречи! Ако искаш да излезеш в коридора, излез като всички хора, а не да ме подбутваш!

В края на краищата той се промъкна и каза укорително:

– Не те подбутвам. Много трябва...

– Виждаш ли я, Игор пак я юрна по никое време – изрече от ъгъла спокойната и добродушна редакторка Нина. – Гришка отново изключи и не е предал материала, който отдавна му е поръчан за броя...

– Гришка изключва през ден – Саша се спря на прага и запуши. В стаята не се пушеше, за което пожарникарите следяха строго, но пък в коридора можеше и всички димяха, стоейки с един крак в стаята, а с другия навън – така и телефонът се чуваше, и пожарникарите не се дразнеха. – Игор няма ли резервен вариант?

– Лидия е неговият резервен вариант – Нина запали цигара в ъгъла си. В тази сграда тя работеше вече петнайсет години и не се страхуваше от никого. – Лидия, да ти направя ли кафе?

– Махнете се от главата ми незабавно и завинаги – промърмори тя и трескаво зачете това, което току-що беше написала. – Нинка, знаеш ли дали има още хартия в принтера?

– Свърши още сутринта – отвърна доволна Нина.

Тя обичаше, когато нещо свършеше. Освен нея никой друг не можеше да измъкне от стопанския отдел хартия, тонери, касети или всякакви там необходими дреболии. Шефката му прие работата си като непримирима борба с журналистите, които изнасяха купища хартия, тонери и химикалки. Тя криеше всичко това, стискаше се, докато лично не се убедеше, че всичките химикалки наистина се носеха из редакционното простран-

Лидия стана, дописвайки в крачка, като войник пред мавзолея, приближи се до вратата и я хлопна под носа на Саша.

– Писнахте ми – измърмори тя, връщайки се към бюрото си.

Когато след петнайсетина минути дойде Нина и гордо тръшна на масата два пакета финландска хартия и кутийка с нов тонер, Лидия продължаваше все още ожесточено да пише. Саша отдавна беше изчезнал.

– Сама ли ще я сложиш? – попита Нина зад гърба на колежката си. – И без това никой от супервайзерите вече не е тук. Отдавна си отидоха. Като минавах край вратата на техния отдел, видях, че е останал само един, и то най-мърлявият, реди си пасианс...

– Ще я сложа – отвърна Лидия замислено, гледайки в екрана. – Благодаря ти, Нинче. Утре ще ти се отблагодаря по човешки, а сега ми е невъзможно, извинявай.

Нина се облече зад гардероба, тропайки със закачалки и обувки.

– Добре – тя се измъкна иззад гардероба, заобиколи бюрото и целуна Лидия по бузата. – До утре.

– До утре, Нинка – като скоропоговорка каза Лидия, в чиято глава беше проблеснала поредната гениална мисъл. – Без теб всички сме загубени.

– Естествено – съгласи се Нина и излезе, грижливо затваряйки след себе си жълтата врата. Моментално стана не тихо, а болезнено тихо. Редакционният живот се отдалечи като шума на планинска рекичка, скрила се зад завоя на пътя.

Добре би било поне половин час никой да не ѝ досажда, да не я притеснява или да не напират с въпроси за Гришка... Само половин час и тя ще завърши... Половин час. Само трийсетина минути...

Телефонът зазвъня.

Загубвайки изведнъж мисълта си и мястото в текста, върху който така съсредоточено работеше, Лидия подскочи на стола и се заозърта за телефона. От него се носеше бодър звън и му беше все едно дали я е откъснал от мисълта ѝ.

– Майната ти! – закрещя тя, търсейки изгубения ред, но телефонът не спираше да звъни. – Все едно, няма да вдигна – изрече високо Лидия, като упорито гледаше в компютъра. – Можеш да не дрънчиш.

зидентското обкръжение. Как си мислите, какво означава това? Аз знам точно – избори!“

– О, Господи, велики Боже, това вече го писах точно преди три минути. Защо не мога да разбера за какво става дума?

„Утре започва голямата игра“.

Каква игра? Защо ще започне утре и на кого му е притрябвало да съобщи това на Лидия?!

Може би утре има някакъв мач и някои луди фенове се гъбаркат? Кой ден е утре? Сряда?

– Какво се изплаши като кокошка? – строго се запита журналистката и гласът ѝ се стори смешно жалък в тишината на голямата и празна зала. – Малко ли глупаци звънят всеки ден?!

Тя изгледа накриво мълчащия телефон, стана, разходи се из стаята, като внимаваше да не закачи любимия си панталон в наръбените ъгли на огромните и много неудобни канцеларски бюра, и се вторачи в чайника. Колкото и странно да беше, в него имаше вода. Трябваше да има, Нинка беше наляла, защото знаеше, че на Лидия със сигурност ще ѝ се допие кафе. Чайникът – „Щрак! И водата в него ще заври само за минута!“ – изведнъж приятно зашумя и Лидия сипа кафе в огромната бяла чаша с изрисувано червено сърце и надпис, съобщаващ, незнайно защо: „Аз обичам Ню Йорк!“.

„По дяволите, каква е голямата игра?! Трябва да работя. Сега с вопли ще нахлуе Леонтиев, без да дочака края на моята статия, и ще започне да ми трие сол на главата. А утре на планьорката при главния ще започне дълго и досадно да обяснява на колектива как аз съм ги подвела, че не може да се разчита на мен, а какъв голям шанс съм имала да се отлича, и точно заради това в командировка в ЮАР ще замине Павел Владимирович Гефин, а не Лидия Шевельова... Трябва бързо да довърша тази глупава статия, да не се разсейвам с всякакви откачалки, на които им е хрумнало да наберат редакционния номер“.

Лидия наля гореща вода в чашата с кафе и отново замислено се загледа в телефона.

Нещо не е наред.

Не, не звъни някой си луд...

Звънеше някой, който искаше именно тя да вдигне слушалката и да чуе тези фантазии за голямата игра. В това беше напълно сигурна.